
Пише ви младо семейство. Обичаме се много, желаем се, но има сериозна пречка да стигнем до края. Все не можем да се уцелим във времето. Аз, Мая, обичам вечер, като е тъмно, но Иво обикновено е изморен след работния ден, той е шофьор на автобус. Може би затова предпочита сутрин, преди да станем. Тогава на мен обаче адски ми се спи и никой не е в състояние да ме вдигне на крака преди 8 ч. Как да намерим допирни точки, д-р Вrabчев? Как се прави компромис в такава ситуация като нашата?

Мая и Иво

Здравейте Мая и Иво,

Е, това е! Ако беше жива баба ми, а тя отдавна си отиде от този Божи свят, но бе много мъдър човек, би казала: „Виждаш ли сине - угодия и догодия – няма!“.

Но пък Вие не се смущавайте и не губете вярата си, че няма да Ви помогна. Моля ви, само малко изчакайте. Ама, много малко.
И така – имало едно време.... Това, защото и друг път съм казвал - много обичам приказките. Още от дете. Та и досега на моите 66 години, които преди малко навърших.

Защото в приказките можем да намерим разковничето на всичките ни проблеми. Та дори и сега...

И така – имало едно време... Имало една прекрасна девойка влюбена във своя принц. И то много влюбена. А и той също бил много влюбен в нея, но имало и лоши завистници, много лоши – които завиждали на тяхната любов (Ама напоследък – къде и за какво ли няма завистници. И то много злобни). Та след като се взели двамата млади – точно тези техни завистници и злобари им скроили най-жестокия номер. Те самите да не могат да се любят от сърце. Просто пренастроили биологичните им часовници за това. За да се разминават във времето, когато и двамата да се желаят. Защо ли това? Ами защото – когато на нея и се иска да има сърцето и душата му – той да е много уморен от професията си и да не може в чисто физиологичен план да я люби. Не че не я обича. Обича я, и то много. Ама точно тогава му е времето за почивка. Ала сутрин – след тази заслужена почивка, ранна сутрин когато е и времето за така наречената безпроблемна сутрешна ерекция при сексуално здравите мъже – точно тогава – тези зли магьосници са сложили лошото биле омайниче в душата на любимата му. И както се казва –и топ не може да я събуди. А камо ли да се люби с него. Нещо май ми намирисва този момент пък на една друга приказка. Пък тя се казва – спящата красавица. Изобщо в приказките – все спящи красавици или омагьосани принцове. Разбира се, че едничката причина за това са тези сили на злото, а не на доброто. Да, ама аз обичам много приказките – и сега и като дете – защото те всичките имат хубав край. Сиреч доброто побеждава злото. Добрите се обичат и тържествуват, а лошите са наказани и злобят още повече. И винаги след това следва – и аз бях там, три дни ядох и пих и се веселих. А те – младите, деца си народиха. Е да де – ама би следвало да се любят. И тя да не е вече спящата красавица и той да не е вече омагьосания принц. Тогава.... Тогава пак–имало едно време...

Спокойно, ще спрем с приказките дотук. А заедно ще потърсим онази добра фея с магическата пръчка, която да направи щастливия край пък на нашата приказка сега. Е, ама докторе, ще кажете Вие двамата – пак приказка. Не е точно приказка, а ще бъде една много вълшебна приказка. Не вярвате ли? Само затаете дъх и слушайте. Но слушайте много внимателно.

И така ..имало едно време – едно вълшебно цвете, дето правило добри чудеса.... По-точно имало едно време една много добра фея, с една вълшебна пръчица – дето правила с нея добри чудеса. И тя се казвала – взаимност, обич и разбиране. Та тази фея идва сега при Вас двамата и Ви казва. Защо да страдат, когато толкова много се обичате. Ами нека всеки от Вас разбере другия. И тук не става въпрос за никакви компромиси. Само и единствено – взаимност, обич и разбиране. Как ли? Ами ето – вълшебната пръчица какво Ви казва. Не променяйте себе си. Бъдете такива, каквито сте. Ала сега – внимание. Ако очи, които не се виждат се забравят – то и тела, сърца и души – също. И какво сега? Ти принцесо, искаш да не се будиш рано и да спиш. Добре, но вълшебната пръчица ти казва – а какво ти пречи в тези ранни часове на твоя сън да рипаш и да се любиш с твоя принц. Не го прави. Но знаеш ли как можеш да му дариш и любовни ласки в твоя полусън, точно тогава когато твоят принц– най-много се нуждае от теб? Не е нужни непременно той да те обладава. Достатъчно му е само да го

допуснеш до своята сънна неа. Не знаеш тогава как изглеждаш в неговите очи? Като най-прекрасната Богиня на Любовта. Бяла и розова, ухаеща – истински на жена. На жена, чиято женска природа крещи – да бъде любена, точно тогава. Отпусната, истинска, блажена, която мърка в съня си като котка. И ще продължава да сънува най-прекрасния си сън. Това от твоя страна. А от негова ? Ама нали ти знаеш принцесо, че любовното щастие на твоя принц е в твоите ръце и устни. Да, той си идва много уморен. Ами отпусни го от умората му и преживения от него стрес. Да не би да нямаш тези способности. Имаш ги. Но не си се сетила за тях. А моята вълшебна пръчица сега ще ти ги припомни. Не само вечерята, а преди това една отпускащ баня или душ със съответните там процедури. И никакви битови въпроси за осъждане, ако го искаш. Остави ги за утре. И никакви проблеми, касаещи децата ви, ако го искаш. И тях остави за утре. След това го остави да заспи. И както се казва преди първи петли – поеми инициативата. Няма начин да не бъде твой. Няма начин. Ха на бас, че така ще дойде и момента, когато на него ще му заговори бодилчето. Няма да иска и хич да заспива. Та по първи петли ли казах. Да, съвсем не сбърках. Видяхте ли и двамата като как се събраха часовниците на любовното Ви щение? Видях те ли? Та това е, принцесо. Остави се да бъдеш спящата красавица за него – рано сутрин. Но която ще приеме с охота неговите любовни ласки. А вечер – бъде онази добра фея с магическата пръчица на ласките, добротата и на вече – топлата нежност и обич. Та така, Вие двамата –имало едно време.....-

Толкова ме разчувствахте, че аз самият вече плача. Аз самият, а не онази добра фея. Тя вече си замина. Отиде си. Ама имаше си смисъл. Нали?

И пак, за довиждане, имало едно време... Имало едно време един прекрасен поет - Веселин Ханчев. Та когато бил много влюбен, сърцето и перото му сътворили една страхотна балада за тази му любов. Нарекъл я –ПРИКАЗКА! И с право. Ала самата приказка продължава. Точно тогава един много талантлив и много голям композитор, вдъхновен от добрата фея на любовта, написал една прекрасно мелодия за тази Приказка. Ето я песента за тази приказка. И както Ви казах вече – хубавите приказки имат много щастлив завършек. И този завършек сътвори един голям вълшебник на българската естрада. Всъщност той изигра ролята на вълшебното цвете или на добрата фея. А това е Георги Кордов. Не знаете какво щастие изпитва човек когато чуе тази песен. А аз лично съм имал щастието точно чрез тази песен-приказка за любовта, да се обясня в любов на жената на живота си. Моята съпруга Таня, с която сме заедно и до ден днешен. Вече 44 години. И така – дами и господа:

ПРИКАЗКА

Под дъжда, който чука невидим в листата,

двама крачим без път и сами.
Няма вик на дървар, ни пътека позната,
Само тъмния вятър шуми.
Вземам тихо ръката ти, хладна и бяла
като гълъб, спасен от дъжда.
Отстрани на косата ти свети изгряла
една малка дъждовна звезда.
Стой така, стой така. Нека тя да ни свети.
Нека тя да ни води в леса.
Може би ще намерим вълшебното цвете,
дето прави добри чудеса.
Ще му кажем тогава: "Недей ни разделя.
Равнодушни недей ни прави.
Ако искаш вземи ни и хляб, и постеля,
топлинка само в нас остави!"...
Но в косата ти вече звездата не свети.
Мълчаливи вървим из леса.
Ах, къде да намерим вълшебното цвете,
дето прави добри чудеса?

{youtube}i3Mex6M-k0Y{/youtube}

И така –не е нужно да чакате добрата фея или да търсите вълшебното цвете. То е във Вас двамата и при Вас двамата. Всъщност – това е топлинката, нежността и обичта ви помежду Ви.

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт